

Svend Aage Jensby (V):

Ja, vel er der da, som hr. Ole Espersen siger, sket noget på en række områder, men jeg synes ikke, at de områder kan sammenlignes med det område, vi behandler nu.

Men jeg kommer til at tænke på, at der jo også på Folketingets bord ligger et forslag, som mit parti og jeg selv endnu ikke har taget stilling til, om hele justitsvæsenets, politiets og domstolenes struktur – jeg tror, det er lovforslag nr. L 48, men jeg har det ikke med – og spørgsmålet er jo, om vi ikke ganske enkelt skulle lade dette her ligge, indtil vi finder en afklaring på, hvordan dette og andre forslags skæbne skal være.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Det vil jeg ikke afvise, men jeg tror på den anden side, at selve disse afgørelser af, hvilke retsinstanser der kan behandle hvilke sager, så vidt muligt ikke bør træffes af det ministerium, der samtidig har ledelsen af f.eks. anklagemyndigheden. Der er noget principielt uheldigt ved det uanset al mulig statistik, som er fremført om, hvordan hvilke anmodninger behandles, altså om anklagemyndigheden får medhold, når den ansøger om bevilling, i mange flere tilfælde, end advokater får; det har vi set.

Det er ikke så meget det, jeg lægger vægt på, men mere det principielle spørgsmål, og jeg tror, at uanset hvordan spørgsmålet om organisering af justitsvæsenet generelt løses, uanset hvordan det falder ud, vil det principielle synspunkt være gældende. Men forslagene kommer jo nogenlunde samtidig til behandling i Retsudvalget, så lad os se, om der er grundlag for at behandle dem sideløbende.

Ebba Strange (SF):

I forlængelse af debatten mellem hr. Svend Aage Jensby og hr. Ole Espersen vil jeg godt – da det jo er SF med mig som ordfører, der har fremsat forslag om nedsættelse af en kommission til kulegravning af justitsvæsenets og domstolenes organisation – sige, at det indgik i vores overvejelser, da vi udarbejdede forslaget, at lade netop det spørgsmål, som vi behandler i dag, omfatte af kommissoriet.

Vi besluttede i sidste øjeblik ikke at gøre det, fordi vi nu en gang havde haft førstebehand-

ling af dette lovforslag i salen, og da vi kunne se på regeringens lovkatolog, at justitsministeren ville genfremsætte forslaget, var vores vurdering: Okay, så lad os løse dette her problem særskilt, og lad os så se på de andre problemer i forbindelse med justitsvæsenets og domstolenes organisation i det kommissionsarbejde, som vi foreslår.

Det er grunden til, at vi ikke har spørgsmålet om anke- og kæretiladelser med i vores forslag til kommissorium; men det er jo nu op til Folketingets Retsudvalg at afgøre, hvordan disse sager skal behandles, om de skal behandles i sammenhæng eller de skal behandles hver for sig.

Om det foreliggende lovforslag kan jeg naturligvis ligesom de øvrige ordførere henvise til det, jeg sagde den 19. februar 1992, men jeg vil godt sige, at de svar, vi fik i Retsudvalget i slutningen af sidste samling, og de debatter, vi i øvrigt har haft, både de offentlige debatter i aviserne og de interne debatter, vi har haft i SF, er gået i retning af, at SF i dag mere end den 19. februar 1992 hælder til, at det bør være et uvildigt nævn, der får den opgave at bevilge anke- og kæretiladelser. Den 19. februar var jeg usikker på det, og siden har vi overvejet det så meget, at det i hvert fald i dag er vores holdning, at vi vil arbejde for, at kompetencen kommer til at ligge ikke, som justitsministeren foreslår, i retterne, men i et uvildigt nævn.

Med det udgangspunkt deltager vi så i den udvalgsbehandling, der nu følger, og jeg vil opfordre alle i Retsudvalget til at få færdigbehandlet denne sag i år, for det synes jeg vi skylder alle dem, der er optaget af den, og som har deltaget i den offentlige debat om spørgsmålet.

Tom Behnke (FP):

Forslaget er som nævnt en genfremsættelse, og jeg skal derfor ikke bruge mange ord, men i det hele henvise til den ordførertale, jeg holdt i sidste samling, og som står i spalte 6618-6620.

Jeg vil dog ridse Fremskridtspartiets synspunkt op, så det står klart, inden forslaget går i udvalget, hvor vi står, og hvor vi kan finde hinanden.

Fremskridtspartiet har altid været af den opfattelse, at kompetencen i hvert fald ikke skal ligge hos justitsministeren, og det i øvrigt uanset hvem der er justitsminister. I bemærkningerne til det foreliggende lovforslag er der da